

Ondanks pogingen het publiek te betrekken bij hun plan is Kill All Kids te clean en onpersoonlijk – gelukkig is er de muziek nog***

Recensie

IONA DANIEL (L) EN RINEKE ROOSENBOOM IN KILL ALL KIDS. FOTO BEN VAN DUIN

Componist Wienk en muzikant Bonny creëren een indrukwekkend geluidsdecor.

Van VINCENT KOUTERS

Kill all Kids

Muziektheater

Van: Iona & Rineke i.s.m. Orkater. Regie: Alexandra Broeder.

23/11, Toneelschuur, Haarlem. Tournee t/m 21/12.

De wereld gaat ten onder aan overbevolking, maar niet gevreesd: theatermakers Iona Daniel en Rineke Roosenboom hebben een oplossing bedacht. Toegegeven, het is een radicaal plan. Het zal hier en daar weerstand oproepen. Maar, zo benadrukken ze in hun muziektheatervoorstelling, het is onze enige uitweg.

Hun plan is als volgt: in zes meren verdeeld over zes werelddelen worden duizenden geprepareerde muggeneitjes verspreid. De muggen die uitkomen dragen een dodelijk virus bij zich. Een aantal mensen wordt besmet, waarna in die groep weer een aantal sterft. En dan, precies op het moment dat de angst en de hysterie het grootst zijn, wordt het geprepareerde vaccin gepresenteerd. Na een mondiale vaccinatie is het virus overwonnen. Maar het vaccin doet nog iets anders. In het vaccin zitten twee stofjes die celdeling in de voortplantingsorganen onmogelijk maken, kortom: iedereen onvruchtbaar. 'Slachtofferloze ontmenselijking van de planeet' noemen ze het zelf. Ruim honderd jaar later zal de planeet volledig bevrijd zijn van ons, en dus gered.

Dit gedachte-experiment is het uitgangspunt van Kill all Kids, dat Iona en Rineke maakten in coproductie met Orkater, de groep waar ze eerder debuteerden met Rumspringa. In een vagelijk sciencefictionachtige setting (glimmende kostuums, futuristische instrumenten) nemen de twee jonge vrouwen het publiek stap voor stap mee in hun ongenueanceerde standpunt. Ze lezen jeugddagboeken voor, waaruit blijkt dat ze altijd al begaan waren met het lot van de wereld. Ze doen verslag van een bezoek aan een 'prepper' (iemand die zich voorbereidt op het einde der tijden) en een (fictief) medisch experiment waarbij hun reptielenbrein wordt uitgeschakeld (dat deel van je hersenen dat verantwoordelijk is voor voortbestaan en voortplanting).

Zo steriel als hun argument is, zo clean en onpersoonlijk is soms ook hun verhaal, ondanks verwoede pogingen het publiek te betrekken bij hun plan: 'Wie van jullie heeft er kinderen? Steek je hand maar op.' Echt invoelbaar wordt de ernst van de zaak nooit. Emotie lijkt, tegelijk met het reptielenbrein, uitgebannen.

Gelukkig is daar nog de muziek. Componist Frank Wienk en muzikant Jonathan Bonny voorzien Kill all Kids van een indrukwekkend elektronisch geluidsdecor, waarin wél emoties en grootse gebaren toegestaan zijn. Dat doen ze met behulp van vindingrijke eigen bouwsels, zoals speakers waarin papier of percussie is gelegd, waardoor (onheilspellende) ruisende tonen ontstaan, zodra er een bastoon doorheen wordt gejaagd. Zo ontstaat een korreilig, gonzend synthesizergeluid dat klinkt alsof het uit een verre toekomst naar hier is gestraald. Fascinerend van begin tot eind, daarmee blijf je wél bij de les.

